

Mokusho Zen Ház jegyzetek

www.mokushozen.hu

Ez a Mű a [Creative Commons Nevezd meg! - Ne add el! - Ne változtasd! 3.0 Unported Licenc](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/) feltételeinek megfelelően szabadon felhasználható..

28. FEJEZET

TISZTELETREMÉLTÓ BÓDAIDARUMA (BÓDHIDHARMA)

Honsoku (Fő esemény)

Hanyatara, a 27. pátriárka megkérdezte Bódhidharmát, a 28. pátriárkát: „Minden dolgok közül, mi a formátlan?” „Az eredeti tiszta természet illúzió nélkül formátlan.” – válaszolta Bódhidharma. Ezután Hanyatara ezt kérdezte: „ Minden dolgok közül, mi a legnagyobb?” „A Dharma-természet (Az igaz törvény szeme és kincsestára) a legnagyobb.” – válaszolta Bódhidharma.

Kien (Háttér)

Bódaidaruma egy harcos kasztbléli családból származott, és Bódaitarának hívták (Bódhitara, vagy Bódhidharma, Szkt.). Kóshi (Rajah) királyának harmadik hercege volt Dél-Indiában. Ez a király erősen elkötelezte magát a Buddhista Dharma felé. Egyszer egy felbecsülhetetlen értékű drágakövet ajándékozott Hanyatarának. A királynak három fia volt; Getsujodharma (Chandratara, Szkt.), Kodokutara (Gunatara, Szkt.) és Bódaitara (Bódhitara, Szkt.). Hogy leteztelje a hercegek bölcsességét, Hanyatara megmutatta nekik az értékes drágakövet, és ezt kérdezte: „Van valami, ami felülmúlja ezt az értékes drágakövet?” Az első és második herceg ezt mondta: „Ez az ékszer biztosan a legszebb a hétféle kincs közül. Semmi sem múlja felül. Csak te kaphatsz egy ilyen értékes követ, aki a Buddha Út legigazabb gyakorlásával rendelkezel.” A harmadik fiú, Bódaitara azt mondta: „Ez csak egy evilági, földi kincs, amelyet nem tekinthetünk felülmúlhatatlannak. A hétféle kincs közül a Dharma-kincs a legmagasabbrendű. Mivel ennek a drágakőnek csak felszínes fénye van, nem tekinthetjük legfelsőbbrendűnek. Az összes fajta fény közül a bölcsesség fénye a legfelsőbbrendű. Ennek a drágakőnek csak egyszerű világi tisztasága van, és nem tekinthető a legjobbnak. A különféle tisztaságok közül a tudat tisztasága a legjobb. A drágakő nem csillog magától: ha rendelkezel a tudás fényével, felismerheted a csillogást, és tudhatod, hogy ez egy értékes kő. Ha kincsként ismered fel, a kincs nem kincs önmagában. Ha drágakőnek tekinted, a drágakő önmagában nem drágakő, mert szükségünk van a bölcsességre, hogy világi értelemben vett drágakőnek ismerjük fel. Egy kincs önmagában nem kincs; szükségünk van a bölcsesség fényére, hogy az igazi kincset értékeljük. Mivel mesterként a te utad a bölcsesség fénye, megjutalmaztak ezzel a világi kincssel. Ez a kincs

tehát azért jelent meg, mert birtokodban van az igaz törvény szeme és kincsestára, éppen úgy, mint ahogy a tudat fénye megjelenik az érző lényekben, akik birtokában vannak az útnak. Akkor a tudat kincse megjelenik nekik."

Miután Hanyatara hallotta Bódaitara beszédét, tudta, hogy ez az ember egy született bölcs, és a tanítványa és utódja lesz. Az idő viszont nem volt még érett, ezért Hanyatara csendben maradt.

Azután hanyatara újra megkérdezte Bódaitarát, ahogy a „Honsoku”-ban áll: „Minden dolgok közül, mi a formátlan?” Azt is kérdezte: „Mi a legfontosabb minden dolgok közül?”

„A szubjektív és objektív megfigyelés a legfontosabb.”- válaszolta Bódaitara. Azután Hanyatara ezt kérdezte: „Mi a legnagyobb minden dolgok között?” , és bódaitara ezt válaszolta: „A Dharma-természet a legnagyobb.” Mester és tanítvány tudatból tudatba kommunikált az egész beszélgetés során, de Hanyatara csendben maradt, a megfelelő időre várva.

Később, amikor Koshi királya meghalt, mindenki gyászolt. Bódaitara egymagában az érckoporsó előtt ült, és belépett a számáhiba. Miután hét napig számáhiban volt, elment Hanyatarához, megkért, hogy felvehesse a Buddhista Előírásokat és szerzetessé válhasson. Most Hanyatara tudta, hogy az idő beérett, és átadta neki az előírásokat és szerzetessé avatta.

Bódaitara hét napig Hanyatara szobájában maradt zazenben, mialatt Hanyatara tanítást adott neki a számáधि (zazen) isteni alapelveiről. Bódaitara hallgatta ezeket a tanításokat, és ráébredt a legfelsőbb bölcsességre. Hanyatara ezt mondta neki: „Már elérted az isteni számáधि alapelveinek teljes megértését. Ez a Dharma nagy megértést jelent, ezért téged Dharmának kellene hívni.” A Bódaitara nevet adta neki (Bódhidharma, szkt.). Miután Bódaidaruma elhagyta a világot, és megkapta az átadást, megkérdezte a mestert: „Már megvalósítottam a Dharmát, most melyik országban kellene tanítanom?” Hanyatara a következő utasításokat adta neki: „Bár megvalósítottad a Dharmát, egy ideig Dél-Indiában kellene maradnod. 67 évvel a halálom után menj Kínába, és oszd meg a képességeid másokkal.” Bódaidaruma megkérdezte: „Találok majd tanítványokat, akik nagy Dharma.edények lesznek? Lesznek gondok 1000év múlva?” Hanyatara ezt válaszolta: „Számptalan ember éri majd el a megvilágosodást. Lehet hogy lesz egy kis gond, de ebben az esetben majd együttérző leszel. Amikor Kínába mész, ne maradj délen. Azok az emberek csak az érdemdús tetteket szeretik, és nem próbálják meg felfogni az isteni alapelveket.” Azután Hanyatara a következő verset mondta:

„Az úton járva, átkelve a vizen, (Indiából Kínába)

Birkákkal fogsz találkozni (éretlen emberek).

Egyedül mész, magányosan, átkelsz a Jangce folyón a sötétben.

A napon egy vad, százalomra méltó pár, úgy viselkednek, mint az elefántok és lovak.

Két fiatal fahéj-fa (Dharma-örökös) virágozik majd örökre.”

Azt is mondta: „Meglátod majd, hogy egyikük megvalósítja a megvilágosodás gyümölcsét.”, majd újra versben szólt:

„Kína túl hatalmas az igaz Dharma tanítására, mégis, utódokat kell nevelned, hogy folytassák tanításod. (Csak ezek az utódok tudják terjeszteni a Dharmát ezen a hatalmas földön).

Egy arany fácán (Bódaidaruma) kiválaszt egyetlen magot (igaz tanítvány), és ő fogja bemutatni a tíz irány minden arhatjának és szerzetesének (a tanításokat).”

Miután átvette az átadás pecsétjét, és a részletes jóslatot, Bódaidaruma 40 évig követte Hanyatarát.

Amikor Hanyatara meghalt, egy másik tanítványa, Butsudaisen (Buddhasena, szkt.), aki szintén megkapta az átadás pecsétjét, ugyanolyan módon tanított, mint Bódaidaruma, de volt egy harmadik tanítvány, Butsudaishota (Bódhisanta, szkt.), aki a követőket hat iskolára

osztotta fel. Bódaidaruma viszont tanította, és az igaz útra térítette őket, és hírneve elterjedt a tíz irányba. Miután eltelt a 60 év, elment a királyhoz, Ikenhez, és azt mondta: „Tisztelem a három kincset (Buddha, Dharma, Szangha), és ki kell nyilvánítanom érdemdús értékét, hogy minden érző lény érdekét szolgáljam. Az idő érett, hogy Kínába menjek, és amikor befejezem munkámat, visszatérek.” A király szomorúan azt mondta: „Mi a baj Indiával? Mi olyan kedvező Kínában? Amikor befejezed a munkád Kínában, azonnal gyere vissza, ne hagyd cserben szüleid hazáját.” A király kikísérte bódaidarumát a hajóhoz, és elbúcsúzott tőle.

Bódaidaruma három évig utazott a veszélyes tengereken, és végül Ryo-nál (Liang) érkezett meg Dél-Kínába, 527.szept.21-én (Daitsu-szeptember, eredetileg Futsu-március). Ott találkozott a Liang Dinasztiabeli Bu Császárral (Wu, kínai). Bu Császár és Bódaidaruma között egy eseménytelen párbeszédre került sor, Hanyatarata utasítása – „ne maradj délen” – erre a találkozásra utalt.

Ezért Bódaidaruma Gi (Wei, kínai) északi királyságába ment. Azt mondják, hogy amikor Gibe utazott, egy nádszálon kelt át a Jangce folyón. Az emberek néha szó szereint veszik ezt, ezért van egy kép Bódhidharmáról, amint egy nádszálon áll, de ez valójában tévedés. A „nád” egy kis, lapos, keskeny csónak, aminek alakja a nád levelére hasonlít. A „birkákkal fogsz találkozni” Bódaidaruma találkozására utal a Ryo-beli Bu Császárral; és az „átkelsz a folyón a sötétben” a Jangce folyóra vonatkozik (a Jangce folyó választja el Gi északi királyságát Ryo déli vidékétől).

Bódaidaruma a Suzan (Song, kínai) hegyen lévő Shorinjibe (Shaolin, kínai) érkezett, ahol a Keleti csarnokban szállt meg. Senki sem tudott róla semmit. Éjjel és nappal csak ült, ezért az emberek úgy hívták: „a Brahman, aki a falat bámulja”. Bódaidaruma így töltött kilenc évet bármiféle élénk, vagy egyszerű megnyilvánulás nélkül. Kilenc év után bőrét, húsát, csontját és velejét négy tanítványának adta, Dofokunak (Daofu, kínai), Daikunak (Dooyu, kínai), Sojinak (Congzihi, kínai) és Ekának (Huiko, kínai), mert tudta, hogy Dharmájuk beérett.

Ezalatt az idő alatt volt két lázadó, akik féltékenyen látták, amint Bódaidaruma erénye országszerte terjed, az emberek menedéket vesznek nála és nagy tisztelettel adóznak neki. Bodairushi (bodhiruci, szkt., jelentése: haragos) és Kotonshi (Ganglu, szkt.) volt ez a két ember. Nemcsak hogy kövekkel dobálták, és kiverték az elülső fogait, hanem öt alkalommal megpróbálták megmérgezni is. A hatodik alkalommal Bódaidaruma a mérget egy sziklára helyezte, amely széthasadt.

Miután már tudta, hogy Kínában karmikus tevékenysége végére ért, azt gondolta: „Megkaptam az átadás pecsétjét néhai mesteremtől, Hanyatarától, és sok lehetőséggel találkoztam a tanításra itt Kínában, zudván, hogy a Dharma sok Mahayána-tudat edényét kell még megtölteni. Mégis, miután találkoztam Ryo császárával, Bu-val, és ott nem találtam egy érdemes edényt, tudtam, hogy még nem érett meg az idő. Ezért kilenc évet egyszerűen üléssel töltöttem. Azután találkoztam a Shoku-beli (országnev) figyelemre méltó Shinko-val (Shin Kuang, kínai, jelentése: isteni fény sugar), akinek továbbadtam az átadás pecsétjét, hogy az utódom legyen. Céлом betöltésével az ügyem beteljesedett, és az időm lejárt.”

Miután ezt elmondta, Bódaidaruma leült - egyenes háttal teljes lótusz tartásban - és belépett a Nirvánába. A Medve Fül Hegy tetején temették el. Van egy másik történet, amely szerint később találkozott Song Yunnal a turkisztáni Su (hagyma) hegységben, miközben Indiába ment vissza (the ez csak egy anekdota). Az igazság az, hogy a Medve Fül Hegyen temették el.

Nentei (Dharma beszéd)

Bódaidaruma, a helyes módon megkapta az átadást a 27. Pátriárkától, Hanyatarától, az első Pátriárka lett Kínában. Az elején, amikor Hanyatarával találkozott, Bódhitara koronaherceg volt. A drágakőről szóló beszélgetésben Hanyatarata azt kérdezte tőle:

„Minden dolgok közül, mi a formátlan?” Bódaidaruma ezt válaszolta: „Az eredeti tiszta természet illúzió nélkül formátlan.” Még amikor az üres csendről beszélsz, az sem formátlan. Ezért mondta: „Az eredeti tiszta természet illúzió nélkül formátlan.” Ezért az emberek úgy gondolhatnak rá, mint egy csupasz sziklára, minden jelenség tiszta, és felismerik az ilyenséget, minden csak olyan, amilyen. Az igazság az, hogy a formátlanság hozzáférhetelen az emberi lények számára.

Nincs különbség a menny és a föld között, és nincs különbség a szent és a világi között sem. A „létidőben” nincs semmi ami megjelenne, semmi, ami beszennyeződne. Nincs eredet, csak üres és nyitott szellem sötétség nélkül. Tehát nincs megkülönböztetés objektív és szubjektív között, semmit sem lehet hozzátenni. A nagyok között ez a legfelsőbb. Tehát ez a nagyság felfoghatatlan és Dharmatának – Dharma-természetnek hívjuk, igaz, eredeti természet, még egy felbecsülhetetlen értékű drágakövet sem hasonlíthatunk hozzá, és még a tudat legragyogóbb fénye sem képes felfogni. Ezért mondta Bódaidaruma, hogy a drágakő tisztasága világi, és nem tekinthető legmagasabbrendűnek; csak a bölcsesség fénye a legmagasabbrendű. Ilye módon értette ezt. És még ha megértése a természetes bölcsességen alapult is, zazent ült Hanyatarával egy különleges hét napos perióduson keresztül, hogy megtanulja a zazen kifinomult tanításait, és elérje az út legfelsőbb bölcsességét.

Tudnunk kellene tehát, hogy a Buudhák és Pátriárkák megvilágosodása csak ezen megvilágosodás tisztázása után van, és tudnunk kellene, hogy mi az utódaik leszünk. Különösen Bódaidaruma a megvalósítás egy példája. Ezt csak figyelmes gyakorlás és a megvilágosodás elérése után lehet tisztázni.

Bódaidaruma már birtokolta a természetes bölcsességet, mégis gyakorolta a legfelsőbb bölcsességet. Ügyelt rá, hogy gyakorolja a kezdő tudatot, és folytatta, hogy fenntartsa a legfelsőbb bölcsességet. Azután 40 évig követte Hanyatarát, figyelmesen gyakorolva, hogy tökéletesítse a legmagasabbrendű utat. Azután 60 évig gyakorolt Hanyatara halála után, emlékezve Hanyatara jóslatára. ezt követően 3 évébe telt átkelni az óceánon, nagy hullámokon, kemény hidegben és forróságban, míg végül megérkezett egy ismeretlen országba, ahol kilenc évig ült csendes zazent, hogy edényeket találjon a Dharmának. Megtalálva utódját, a Dharma országszerte elterjedt, így Bódaidaruma kielégítette néhai mestere kívánságát. Szenvedése mélységes volt.

Mindezek ellenére manapság néhány tanuló egy könnyű utat szeretne, még ha képességeik alacsonyrendűek is ezekben a degenerált napokban (időkben). Ezek a fajta emberek tipikusan azok, akik azt gondolják, megvalósították az utat, pedig valójában nem. Azok az emberek, akiket a Lótusz-szútrában (az ügyes módszerekről szóló fejezet) Sákjamuni Buddha megkért, hogy távozzanak a Szanghából, ugyanehhez a fajtához távoztak. A gyakorlóknak tehát alaposan meg kellene érteniük ezt a történetet. Ha ezt teszik, további legfelsőbb megértést találhatnak. Eldobva énközpontú testeket és tudatokat, teljesen a gyakorlásnak szentelve magukat, a Buddhák védelmét fogjátok élvezni, és meg fogjátok valósítani megvilágosodásukat. Ne legyetek elégedettek a kishitű gyakorlással!

Juko (Vers)

Van néhány szerény szavam, készek vagytok meghallgatni?

(Bódaidaruma megvilágosodása azon a kijelentésen alapul, hogy „Az eredeti tiszta természet illúzió nélkül formátlan.”)

Ez nem mutat irányt, dimenziót, jelenlétet. Tehát létezik bármi is, akár egy atom is?